

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: v 1. rade: **P.. J. P.**, K., B., a v 2. rade: **P.. V. P.**, bytom detto, obaja zastúpení advokátom M.. K. R., AK so sídlom T., B., proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad Bratislava**, Lamačská cesta 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1721-DLD zo dňa 10. júna 2010, konajúc o odvolaní žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 224/2010-39 zo dňa 18. októbra 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 224/2010-39 zo dňa 18. októbra 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 3S 224/2010-39 zo dňa 18. októbra 2011 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu žalobcov voči rozhodnutiu žalovaného č. A-2010/1721-DLD zo dňa 10. júna 2010. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bolo zmenené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Mestská časť Bratislava - Nové Mesto, ako stavebného úradu č. UKsSP-2009-10/1714-EKT zo dňa 12. januára 2010 o povolení zmeny stavby „rodinný dom, garáž, žumpa, vodovodná, plynová, elektrická NN prípojka“ pred jej dokončením na pozemku parc. č. X. v k.ú. V. pre stavebníka V. D., N., B..

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti,

ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Čo sa týkalo námietky žalobcov, ktorá vyplývala z ust. § 137 Stavebného zákona, stavebný úrad zaujal správne stanovisko.

Žalobcovia svojou námietkou že rozostavaná stavba vo vlastníctve stavebníka zasahuje do ich pozemku uplatnili v rámci odvolacieho konania proti prvostupňovému rozhodnutiu a to dňa 27. mája 2010. Túto námietku považovali za námietku, ktorá odôvodňuje prerušenie konania. Súd zistil, že geometrické zameranie, na, ktoré sa žalobcovia odvolávajú, nebolo priložené k návrhu na prerušenie konania, a teda správny orgán nemohol posúdiť jeho relevanciu na účely administratívneho konania.

Krajský súd zistil, že časť stavby číslo X. sklad má zmenou projektu ostať pôvodná a nad miestnosťou číslo X. na prízemí sa nebude nadstavovať žiadna časť poschodia. Povolenou zmenou stavby pred dokončením teda nedôjde k zásahu do jestvujúceho skutkového stavu v tejto časti spoločnej hranice pozemkov. Ustupujúca časť nepravidelného pôdorysu stavby je umiestnená 4,3 metra od spoločnej hranice pozemkov. Žalovaný teda správne rozhodol, keď v odvolacom konaní nepripustil prerušenie konania. Pokiaľ išlo o námietku zaujatosti žalobcov, tak táto nebola podložená konkrétnymi dôvodmi, ktoré by preukazovali, že by mal I.. M. pomer k veci alebo účastníkom konania. Vzhľadom na všeobecné dôvody podanej námietky a na to, že konanie viedla a spis vo veci riešila pracovníčka stavebného úradu I.. K., žalovaný správne dospel k záveru, že sa nejedná o také pochybenie správneho orgánu, ktoré by mohlo mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia. Pokiaľ ide o námietku platnosti stavebného povolenia súd poukázal na ustanovenie § 67 ods. 2 Stavebného zákona, že toto stavebné povolenie bolo stále platné nakoľko stavba sa začala realizovať v dobe jeho platnosti. Na základe uvedeného krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili a preto žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 O.s.p., ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešným žalobcom právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie právny zástupca žalobcov, ktorý navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcom náhradu trov

konania. V dôvodoch poukázal právny zástupca žalobcov na skutočnosť, že žalobcovia zistili, že stavba, ktorej zmena bola povolená, zasahuje do ich pozemku parc. č. X. v katastrálnom území V.. Preto žalobcova bezodkladne požiadali mestskú časť Bratislava - Nové Mesto, ako príslušný stavebný úrad, aby podľa § 137 stavebného zákona konanie o povolení zmeny stavby pred dokončením na susednom pozemku prerušil do právoplatnosti rozhodnutia vo veci žaloby o odstránení stavby, ktorú súčasne podali na Okresný súd Bratislava 3. Žiadosť o prerušenie konania zároveň na vedomie oznámili žalovanému, ktorý rozhodoval o ich odvolaní voči vyššie uvedenému rozhodnutiu mestskej časti Bratislava - Nové Mesto o povolenie zmeny stavby pred dokončením. Žalovaný o tejto žiadosti postupoval v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a tým aj v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky. Zákon číslo 608/2003 Z. z. neposkytuje krajskému stavebnému úradu pôsobnosť rozhodovať o návrhu na prerušenie stavebného konania podľa § 137 stavebného zákona z dôvodu výskytu námietok účastníkov konania vyplývajúcich z vlastníckeho práva, no napriek tomuto nedostatku pôsobnosti žalovaný rozhodol o návrhu žalobcov na prerušenie konania, ktorý mu nebol ani určený, čím bola porušená zásada zákonnosti správneho konania, zásada rovnosti účastníkov, nakoľko v konaní platí zásada dvojstupňového konania. Keďže žalobcom bolo odňaté právo, aby bol takýto postup žalovaného preskúmaný riadnym opravným prostriedkom, pretože voči rozhodnutiu žalovaného nie je prípustné odvolanie. Týmto dôvodom, ktorý považujú žalobcovia za najdôležitejší a najpodstatnejší sa však krajský súd vôbec nezaoberal a ani nezdôvodnil, prečo sa týmito okolnosťami nezaoberal a prečo neboli v rámci rozhodnutia o žalobe žalobcov vyhodnotené, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd sa zaoberal iba skutkovými okolnosťami zásahu cudzej stavby do pozemku vo vlastníctve žalobcov, avšak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd uviedol, že zistil, že stavba, ktorá zasahuje do pozemku žalobcov, má zmenou projektu ostať pôvodná a nebude sa nadstavovať iným poschodím a povolenou zmenou stavby pred dokončením nedôjde k zásahu do jestvujúceho skutkového stavu v tejto časti spoločnej hranice pozemkov. Súd však opomenul, že časť stavby, ktorá zasahuje do pozemku žalobcov, je nedokončená a jej dokončenie bude znamenať ďalší zásah do pozemku žalobcov v rozsahu aspoň 7 m², čo vo finančnom vyjadrení predstavuje minimálne 3500 euro, keďže už terajšia stena stavby zasahuje do pozemku žalobcov a vyžaduje si tepelnoizolačné, hydroizolačné prvky, omietky, drenáž na odvedenie povrchovej vody a ďalšie stavebné úpravy. Dôkazom tohto zámeru stavebníka je aj jeho žiadosť o prístup na pozemok žalobcov na ďalšiu dostavbu stavby stojacej na cudzom

pozemku. Súd taktiež vôbec nevyhodnotil výhrady žalobcov, že žalovaný pri svojom rozhodovaní nevychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, keď dospel k záveru, že pozemok stavebníka parc. č. X. je svahovitý a zapustenie plánovanej garáže do terénu je opodstatnené. Poukázala na skutočnosť, že stavebné orgány nevyhodnotili geometrické zameranie vo svahovitom teréne v mieste, na ktorom stavebník zapustil garáž a na ktorom v prevažnej miere vykonal a plánuje vykonávať terénne úpravy. Poukázal taktiež na skutočnosť, že stavebník neustále porušuje stavebný zákon a vydané stavebné povolenie, čo bolo riadne preukázané aj stavebným dohľadom, ktorý vykonal stavebný úrad mestská časť Bratislava - Nové Mesto už 2 krát, pričom zhodne konštatoval, že stavebník porušil vydané stavebné povolenie aj tým, že v rozpore so schválenou projektovou dokumentáciou umelo zvyšuje terén do výšky 1. podlažia svojho rodinného domu. Poukázala formalistický prístup zo strany súdu, ktorý nemohol porovnať či stavba je realizovaná v súlade so stavebným povolením, ktoré bolo vydané 20. júna 1990, nakoľko k tejto veci neexistuje žiaden spisový materiál a teda nemožno spoľahlivo zistiť, či tomuto stavebnému povoleniu nezanikla platnosť. Podľa názoru žalobcov súd nesprávne právne posúdil aj postup žalovaného, ktorý nezohľadnil, že v rámci prvostupňového konania nebolo rozhodnuté o námietke žalobcov voči osobe činnnej počas rozhodovania orgánu verejnej správy 1. stupňa. Konštatovanie súdu, odporuje zásade zákonnosti správneho konania a všeobecnej povinnosti všetkých osôb dodržiavať právne predpisy o tom, či zamestnanec správneho orgánu z konania vylúčený, rozhoduje v zmysle zákona orgán, ktorého boli dôvody vylúčenia oznámené. Ak, tak správny orgán neurobí, porušil zákon a z porušenia zákona by mali byť kompetentnými orgánmi vyvolané dôsledky, inak hrozí, že takýto stav bude tolerovaný aj v budúcnosti a naruší tým princípy právneho štátu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov vyjadril podaním zo dňa 16. januára 2012 a poukázal, že žalobcovia opätovne namietajú skutočnosti, ktoré boli obsahom podanej žaloby, ku ktorým sa vyjadrili svojim podaním číslo A/2010/2038/DLD zo dňa 27. júla 2010 a s ktorými sa krajský súd vysporiadal v napadnutom rozsudku, na základe čoho dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby. Rozsudok krajského súdu považuje za súladný so zákonom a naďalej trvá na nedôvodnosti podaného žalobného návrhu. Poukázal na to, že v stavebnom konaní platí koncentračná zásada a námietky vyplývajúce z vlastníckych práv, ktorú žalobcovia uplatnili podaním zo dňa 27. mája 2010, podali po uplynutí lehoty stanovenej stavebným úradom, pritom boli stavebným úradom výslovne upozornení na to, čo vyplýva aj zo zákona, že námietky je potrebné uplatniť v stanovenej lehote, inak sa k vzneseným

námietkam neprihliada. Preto je tvrdenie, že si odvolací orgán nezákonne prisvojil právo, ktoré patrí prvostupňovému správnomu orgánu, zavádzajúce. Žalovaný poukázal na skutočnosť že im bola zaslaná iba fotokópia prvej strany žalobného návrhu, z ktorého je zrejmé, že žaloba bola podaná bez zaplateného súdneho poplatku. Takéto formálne preukázanie existencie súdneho konania považuje za obštrukciu žalobcov vo vzťahu k prebiehajúcemu stavebnému konaniu, čo potvrdzuje i to, že námietku uplatnili až v odvolacom konaní, po vydaní prvostupňového rozhodnutia, s ktorým prejavili nesúhlas. K záveru, že neexistuje zákonný dôvod na prerušenie konania žalovaného okrem uvedených skutočností viedol aj fakt, že namietaný možný zásah do vlastníckych práv môže predstavovať jedine už existujúca stavba zrealizovaná na základe právoplatného stavebného povolenia. Táto časť stavby má zmenou projektu ostať pôvodná a nad miestnosťou číslo X. na prízemí sa nebude nadstavovať žiadna časť poschodia. Povolenou zmenou stavby pred dokončením teda nedôjde k zásahu do jestvujúceho skutkového stavu v tejto časti spoločnej hranice pozemkov. Všetky tieto skutočnosti viedli k záveru, že prebiehajúce súdne konanie nie je prekážkou vydaniu stavebného povolenia. Pokiaľ ide o námietku žalobcov týkajúcej sa pôvodného stavebného povolenia, touto námietkou sa žalovaný podrobne zaoberala a taktiež ju rovnako chápe ako formu obštrukcií žalobcov. Z uvedených dôvodov považuje krajský stavebný úrad v Bratislave podané odvolanie za nedôvodné a navrhuje, aby bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 224/2010 - 39 zo dňa 18. októbra 2011 potvrdený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba,

ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, **v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.**

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup, sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Podľa § 247 ods. 3 OSP predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Z obsahu odvolania žalobcov je zrejmé, že o.i. namietali skutočnosť, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s ich námietkami poukazujúc na ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z. a následne čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a dôsledne sa neriadil ust. § 137 Stavebného zákona. Ako vyplýva z obsahu ich podaného odvolania, žalobcovia namietali nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť nesúhlasiac s jeho výrokom a dôvodmi, keď poukazujúc na skutočnosti, že správne orgány nepostupovali v intenciách Správneho poriadku a Stavebného zákona.

Podľa § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 60/04 – www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: *„Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“*. (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010 a sp. zn. II. ÚS 537/2010 – www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v správnom súdnictve nesporne obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo žalobcu, ako účastníka

preskúmvacieho konania na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré bude zodpovedať na jeho primárne námietky obsiahnuté v žalobe žalobcu voči napadnutému rozhodnutiu.

Opomenutie krajského súdu, že sa v rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z. a následne s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a dôsledne sa neriadil ust. § 137 Stavebného zákona, však zhora definovanému právu na riadne odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho správneho súdu, nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na podstatné námietky žalobcu uvedené v jeho žalobe.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad, súd v správnom súdnictve je oprávnený a povinný vysporiadať sa s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, ako aj námietkami žalovaného uvedenými v jeho vyjadrení.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel konštatovať, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nie je súladné s ust. § 157 ods. 2 OSP.

Ak teda v posudzovanej veci krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu sa riadne nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcov, postupoval nedôsledne, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom krajský súd po opätovnom vysporiadaní sa s námietkami žalobcov znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite (teda dostatočne konkrétne) odôvodní tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konania bolo urobené zadost'.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k zhora vyslovenému právnomu názoru považuje za potrebné dodať, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republiky nateraz uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa včítane odôvodňovania rozhodnutia.

V novom rozhodnutí rozhodne však krajský súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Eva Babiaková, CSc. , v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská